

2) Samqväm, hvarvid man roar sig med dans. — *Syn.* Se *Dansnöje*.

DANSK, a. 2. Som tillhör eller har afseende på Danmark eller danska folket; som är född, inhems, finnes, växer eller tillverkas i Danmark; äfv. derifrån kommen, der brukad.

DANSKA, f. 1. 1) Kvinna, född af danska föräldrar, eller som längre tid vistats i Danmark. — 2) Danska språket. *Tala d.*

DANSKLÖFVER, m. 2. sing. En art af örtsläktet Helghö, som, så länge solen är uppe, beständigt rör sig. Hedysarum gyrans.

DANSKONST, f. 3. Konsten att dansa. Räkna i högre mening till de sköna konsterna.

DANSLEKTION, dännslächtschön, f. 3. Undervisning i dans på viss, bestämd timma. *Gifva, taga d-er. Hon har en d. kl. 6 i eftermiddag.* — *Syn.* Danstimma.

DANSMUSIK, dänsmusi'k, m. 3. sing. 1) Musik, som tjenar till att dansa efter, som utföres vid dans. — 2) Musikalier, som innehålla noter till sådan musik. — *Syn.* (för begge bem.) Dansstycken.

DANSMÄSTARE, m. 3. 1) En, som undervisar i dans. — 2) (fig. fam.) A) Lättsinnig, utsväfvande ung man, som är mycket begifven på nöjen. — *Syn.* Vindböjtel, Galgfägel, Rumlare, Rustare, Spelevink, Ulspiegel. — b) Brukas stundom skämtvis om små yra pojkar. *Akta dig, du lilla d.!* — *Syn.* Skålm, Rustigbuss.

DANSNÖJE, n. 4. 1) Det nöje, dans bereder. *D-1 är ofta nyttigt, stundom skadligt.* — 2) Tillställning, hvarvid man roar sig med dans. — *Syn.* Dans, Dansgille, Bal, Assemblé.

DANSORDEN, dännsården, m. 2. pl. — *ordnar.* Ordensällskap, hvars hufvudsakliga ändamål är dansnöjet. — *Syn.* Se *Dansgille*, 1.

DANSRUM, n. 3. 1) Rum, der man dansar, eller som i allmänhet begagnas att dansa uti. — 2) Tillräckligt utrymme för dans. *I detta rum ha vi icke nog d.*

DANSSAL, m. 2. Sal, der man för tillfället dansar, eller som i allmänhet är ämnad och begagnas till att dansa uti.

DANSSJUK, a. 2. (fam. skämtv.) Öfverdrifvet begifven på dans.

DANSSJUKA, f. 1. 1) Ett slags sjukdom, bestående uti en allmän oro i musklerna, hvilken ytrar sig genom krampaktiga rörelser, springande och löpande af och an, dansande och hoppande. Kallas äfv. St. Veits dans (Chorea Sancti Viti). — 2) (fam. skämtv.) Öfverdrifvet tycke för dans.

DANSSKO, m. 3. pl. — *skor.* Tunn och lätt sko, som brukas vid dans.

DANSSKOLA, f. 1. Undervisningsanstalt för dans.

DANSSTEG, n. 3. Benämning på de mer eller mindre konstiga steg, som brukas i dans, olika i olika slag deraf.

DANSSTYCKE, n. 4. 1) Musikstycke, melodi, att dansa efter. — 2) Sjelfva noterna dertill.

DANSSTÄLLE, n. 4. Ställe, der man dansar eller plägar hafva danstillställningar. Brukas endast i fråga om lägre dansnöjen.

DANSÄLLSKAP, n. 3. o. 3. 1) Sällskap, som roar sig med dans. — 2) Se *Dansgille*, 1.

DANSTUR, m. 3. Se *Tur* (i dans).

DANSVISA, f. 1. Vismelodi, som går an att dansa efter.

DANSVURM, m. 2. 1) (utan plur.) Ytterligt begär att få dansa. *När d-en kommer på henne, kan hon dansa, om det vore både natt och*

dag. — *Syn.* Danssjuka, Dansyra, Dansyrsel. — 2) En, som är ytterligt begifven på dansnöjet. *Jfr. Dansälskare.*

DANSVÄN, m. o. f. 3. pl. — *vänner.* En, som gerna dansar. *Jfr. Dansälskare.*

DANSÄLSKARE, m. 3. En, som mycket tycker om dans (mer än Dansvän, mindre än Dansvurm).

DANSÖR, dannsör, m. 3. (fr. *Danseur*) 1) Se *Dansare*, i begge bem. — 2) En, som är öfvad i den högre danskonsten och offentligen visar sin skicklighet deruti. *Bournonville är en utmärkt d. Vestris var sin tids störste d.* — 3) Mansperson, som tillhör balletten vid en teater. *Förste, andre d.* De lägre af dessa dansörer kallas äfven Figuranter.

DANSÖS, dannsös, f. 3. (fr. *Danseuse*) 1) Se *Danserska*, i begge bem. — 2) Fruntimmer, som öfvat sig i den högre danskonsten och offentligen visar sin skicklighet deruti. — 1) Fruntimmer, som tillhör balletten vid en teater. *Första, andra d.* De lägre af dessa dansörer kallas äfven Figurantskor.

DANVIKSHJON, DANVIKSIDÉ, DANVIKSMESSIG, m. fl., se *Därhushjon*, &c.

A n m. Förestående, numera allmänt brukliga ord äro bildade efter namnet på Därhuset i Stockholm, *Danviken*.

DAPHNIN, daffni'n, n. 3. (kem.) Ett kristalliserande, färglöst ämne i tidbast (*Daphne Mezereum*).

DAR, sammandraget af *Dagar*, pl. af *Dag*.

DARRA, v. n. 1. 1) Hastigt och häftigt röras af och an (i mindre grad än Skälva, Skaka och Rista, men fortare; Dallar är deremot en mindre, omärkligare, men ännu hastigare rörelse). Säges både om menniskor, djur och liflösa föremål. *D. i hela sin kropp, i hear led. D. af fruktan, af vrede. Hunden d-r af köld. Löfven d. vid minsta fläkt. Han talar så hårdt, att fönster-rutorna d. (äfv. dallra).* (Fig. fam.) *D. på manchetterna*, vara rädd. — *Syn.* Skälva, Skaka, Rista, Dallar. — 2) (om ljud) Hastigt i ganska korta afsatser vexla mellan högre och lägre, starkare och svagare ton. *Hans röst d-r. D. på målet*, tala med darrande röst. — 3) (fig.) *a)* Skakas. *Jorden d-r på sin grund.* — *Syn.* Skälva, Skaka. — *b)* Fruktas. *D. för framtiden*, frukta för den. *D. för någon*, frukta, att något ondt skall hända honom, t. ex.: *Jag d-r för dig, för din säkerhet. D., bof, hämdens stund är nu kommen!* — *Syn.* Se *Fruktas*.

DARRANDE, a. p. 1. Som darrar. *D. stål*, som röjer, att den blifvit skrifven med darrande hand.

DARRANDE, n. 4. Se *Darrning*.

DARRFLUGA, f. 1. Benämning på några flugarter, hvilkas vingar beständigt äro i en darrande rörelse.

DARRGRÄS, n. 3. Ett grässlåg, allmänt på magra ängar. Briza media.

DARRHÄNDT, a. 1. Som har darrande händer, till följe af ålder eller nervsvaghet.

DARRHÄNDHET, f. 3. Förhållandet, att någon har darrande händer.

DARRKOPPAR, m. sing. (bergv.) Koppar, som blifvit behandlad i darrugn (se d. o.)

DARRMAL, m. 2. En art af fisksläktet Mal, 1 1/2 fot lång, lik Malen, men utan tagg; ger elektriska stötter; finnes i Nilen och Senegal. *Malapterurus electricus*.

DARRNING, f. 2. Sjelfva skakningen, då någon eller något darrar. *En häftig d. skakade*